

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ετησίᾳ δρ. 8,—
Ἐξάμηνος " 4,50
Τρίμηνος " 2,50
Ἄι συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἐτησίᾳ φρ. 10,—
Ἐξάμηνος " 5,50
Τρίμηνος " 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐρυπιδίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος

Ἐν Ἀθήναις, 31 Μαΐου 1914

Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 26

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ' (Συνέχεια)

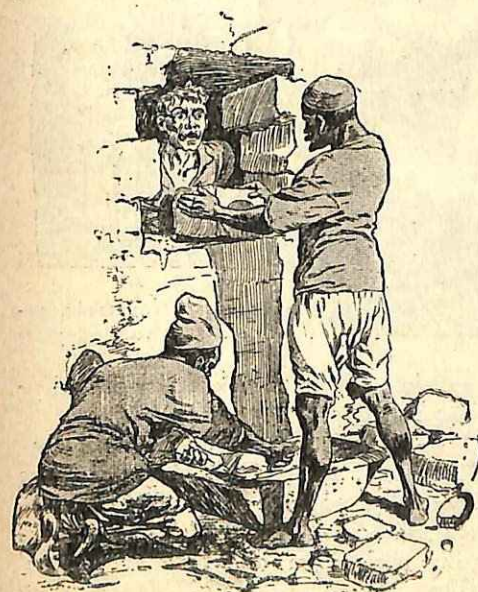
Ὁ Δίκ εἶχε γίνῃ μαγνώδης. Ἦρπασε μίαν στέκαν τοῦ μπιλλιάρδου καὶ κραδαίνων αὐτὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Μπέν Ὁμάρ, τῷ ἐφώναξε :

— Ἡλίθιε !

Ὁ ἱατρὸς ἐσπευσε νὰ ἐξέλθῃ χωρὶς νὰ προσέρῃ λέξιν.

Ὁ θυμὸς τοῦ Κατακτητοῦ ἐστράφη τότε ἐναντίον τοῦ Λουλού.

— Σὺ τὰ φταῖς ! ἐδρουχθή. Ἐνόμισες πῶς θὰ σώσης τὰ δύο ἑκατομμύρια τοῦ μπαμπᾶ σου, ἀλλὰ τοῦ χάκου ! Τὰ θέλω καὶ θὰ τὰ πάρω. Ἀρκεῖ νὰ τὰ προσθέσω εἰς τὸ λογαριασμὸ τοῦ πατέρα σου. Αὐτὸς θὰ μοῦ τὰ πληρώσῃ. Καὶ θὰ μοῦ τὰ πληρώσῃ, γιατί ἀλλοιωτικὰ θὰ σὰς κόψω τὸ λαιμό. Φύγετε τώρα ἀπὸ μπροστά μου καὶ οἱ δύο, γιατί ἀπὸ τὸ θυμὸ μου θὰ μπορέσῃ νὰ σὰς κάμω κανένα κακὸ ! Φύγετε !



« Ἐνας ἄνθρωπος εἶχε κτισθῇ ζωντανός... »
(Σελ. 205, στ. γ')

— Πολὺ καλὰ ! πολὺ καλὰ ! φεύγομε ! ἀπεκρίθη ὁ Τζούλης εἰς τὴν ἐκρηξίν αὐτῆς τῆς ὀργῆς ὅχι ὁμῶς καὶ πρὶν νὰ σὰς πῶ τί σκέπτομαι.

— Καὶ τί σκέπτεσαι, σκουλήκι ! ἤρωτησεν ὁ Κατακτητής.

— Σκέπτομαι, ἀπεκρίθη ὁ σπουδαστής, κυττάζων κατὰμματα τὸν ἐχθρόν του, ὅτι ἀπετύχχε τὸ σκοπὸ σὰς ἄλλῃ μιᾷ φορᾷ.

— Ναί, ὑπέλαβεν ὁ Κατακτητής, ἀλλὰ τὴν τρίτη φορᾷ, σοῦ ἐγγυῶμαι ὅτι δὲν θὰ πετύχω.

— Τὴν τρίτη λοιπόν ! ἐκάγχασε ὁ Τζούλης, παρὰσύρων τὸν Λουλού πρὸς τὴν θύραν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Ο ΤΖΟΥΛΗΣ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΣ

Μετὰ τρεῖς ἐβδομάδας

Τρεῖς ἐβδομάδες παρήλθον ἀπὸ τὴν ἀποτυχούσαν ἀπόπειραν τῆς ὑποβολῆς. Ἡ ζωὴ, κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, ὑπῆρξε μονότονος διὰ τοὺς μικροὺς αἰχμαλώτους τοῦ Κασμπα. Νέα ἐπιθέσεις δὲν ἐγένεον κατὰ τοῦ Τζούλη ἐκ μέρους τοῦ Ἀράβος μαγνητιστοῦ ὁ σπουδαστής ὁμῶς ἔτρεμε κάθε πού ἤνοιγε μίαν θύρα, νομίζων ὅτι θὰ ἐβλεπεν ἐμπρὸς τοῦ Μπέν Ὁμάρ. Ἐπρόσεχε πολὺ, ἐνέτεινεν τὴν θέλησίν του, ἐφοβεῖτο δὲ ἀκόμη καὶ νὰ κοιμηθῇ καλὰ-καλὰ, μήπως ὁ ἐχθρὸς ἐπωφελεῖτο τοῦ ὕπνου του διὰ νὰ τῷ ἀποσπάσῃ τὸ μυστικόν.

Ὁ Λουλού δὲν ἦτον ὀλιγώτερον ἀνησυχὸς ἀπὸ τὸν φίλον του. Ἐμετροῦσε μὲ ἀγωνίαν τὰς ἡμέρας πού ἐπερνοῦσαν ἀργά, καὶ ἀπορούσε πῶς ὁ πατέρας του δὲν ἤνυν ἀκόμη τρόπον νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ.

Ὁ κ. Δίκ εἶχε δώσει προθεσμίαν τριάντα ἡμερῶν διὰ νὰ πληρωθῶν τὰ λύτρα εἰς τὸ Κασμπα ἦσαν φυλακισμένοι ἀπὸ εἰκοσίδυο ἡμερῶν ὥστε δὲν ἔμεναν παρὰ μόνον ὀκτὼ ἡμέραι.

Ἐάν ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν ὁ κ. Ρισανέλ δὲν ἐστελλε δέκα ἑκατομμύρια, ὁ Κατακτητής θὰ ἐξετέλει τὰς ἀπειλάς του.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα θὰ ἐκόβε ταῦτά τοῦ Λουλού, διὰ νὰ τὰ στείλῃ εἰς τὸν πατέρα του ὡς προειδοποίησιν. Ἐπειτα, μετὰ τρεῖς



« Δύο ἀπὸ τὰς βωδοὺς ὑπηρετρίας ἐστάθησαν πρὸ τῆς θύρας... » (Σελ. 206, στ. 6')

ἡμέρας, θὰ τοῦ ἐστελλε καὶ τὸ κεφάλι...

Οἱ δυστυχεῖς αἰχμαλῶτοι ἐγνώριζον τώρα πολὺ καλὰ τί εἶδους ἄνθρωπος ἦτο ὁ κομψὸς ἐκεῖνος ἀρχιληστής, ὥστε νὰ μὴν ἀμειβάλλουν διόλου ὅτι θὰ ἐκαρνεύοντο, τι εἶπε.

Χάρης εἰς τὴν ἐλευθερίαν πού εἶχον νὰ περιζέωνται ἐντὸς τοῦ φρουρίου, ἤμπορεσαν νὰ ξαναῖδουν τὸν δυστυχῆ ζωγράφον καὶ νὰ συνομιλήσουν μαζί του.

Καὶ αὐτὸς τοὺς διατρήθη περὶ τοῦ Κατακτητοῦ πράγματα φρικώδη.

Τοὺς ἐδείξεν εἰς μίαν αὐλὴν ἔνα τοῖχον, τοῦ ὁποῖου ἓνα μέρος ἐφαίνετο κτισμένον προσφάτως. Ἐνὰς ἄνθρωπος εἶχε κτισθῇ ζωντανός μέσα εἰς ἐκεῖνον τὸν τοῖχον.

Ἦτο ἄγγλος μηχανικὸς καὶ εἶχεν ὑπάγῃ εἰς τὸ Μαρόκον διὰ νὰ μελετήσῃ τὰν ὁρακωρυγιά του. Συνελήφθη ἀπὸ τοὺς ἄνθρώπους τοῦ Δίκ καὶ τῷ ἐζητήθησαν ὡς λύτρα διακόσια χιλιάδες φράγκα. Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶχε νὰ τὸς πληρώσῃ, καὶ ὁ ἀρχιληστής τὸν ἐθαψε ζωντανόν.

— Κατήντησε νὰ ζηλεύω τὴν τύχην

ου, έλεγεν ο ζωγράφος· εκείνου τουλάχιστον, εις τριάντα ήμέρας, έτελείωσαν τα βάσανα· ενώ εγώ... ποίος ξέρει; ως τότε θά βασανίζωμαι! Άχ αυτό το πορτραίτο!... Θά έπροτιμούσα νά δώσω εις αυτόν τον κακούργον όλην μου την περυσίαν, παρ'ά νά ζωγραφίσω τ'ά άπείσια χαρακτηριστικά του. Άλλά δεν θέλει ν' άκούσῃ τίποτε! Έννοεῖ νά μέ βασανίζει, έτσι, ως νά μέ κάμῃ νά τρελλαθῶ! Αὐτή εἶνε ἡ διασκέδασίς του!

Καί μετανιών διότι έτρώμαζε τ'ά παιδιά, ο ζωγράφος προσεπάθησεν ύστερα νά τ'ά καθυσυχάσῃ.

— Σεῖς όμως, προσέθεσε, δεν τρέχετε κανένα κίνδυνον. Ο κ. Ρισανέλ θά στείλῃ δεκάκις τ'ά λύτρα πού τοῦ εἰήτησεν ο ληστής καί τότε θά σῶς άποδώσῃ την ελευθερίαν.

Έν τούτοις παρήχοντο αἱ ήμέραι, χωρίς νά ἔχουν καμμίαν εἰδησιν από τον βασιλέα τοῦ μπισκότου. Τί εἰγινεν ο καλός μας κ. Ρισανέλ;...

Ένα μόνον πράγμα τοῦς καθυσχάλεν όλίγον: ἡ άπουσία τοῦ Κατακτητοῦ.

Από μερικά τεκμήρια, εἶχον τωόντι πεισθῇ, ότι ο κ. Δίκ δεν εὔρισκετο πλέον εις τὸ κατηραμένον Κασμπά, άναχωρήσας εὐθὺς την επάυριον τῆς ήμέρας, καὶ ἦν εἰγινεν ἡ απόπειρα τοῦ ύπνωτισμοῦ.

Τὰ παράθυρα ἔξωθεν τῆς μεγάλης αἰθούσης ἔμεναν διαρκῶς κλειστά· εἰς την αἰλήν δεν εἰσέφαινον πλέον ἄλλοι· καὶ ο Ζερμαίν άκούει, ο μεγαλοπρεπῆς θεράπων, εἶχε γίνῃ άφαντος.

Επεισθόσαν τελείως την ήμέραν πού εἰσέφαινον εις τὸν πυργίσκον των την επίσκεψιν τοῦ Μαρκησίου, εις τὸν όποιον άνετίθετο ἡ διοίκησις τοῦ φρουρίου καὶ ἡ επίβλεψις τῶν αἰχμαλώτων κατὰ την άπουσίαν τοῦ άρχηγοῦ.

— Μπᾶ, μπᾶ! ἔκαμεν ο Τζούλης ἅμα εἶδε τὸν πρόην γραμματέα τοῦ κ. Ρισανέλ εἰσερχόμενον εις τὸ δωμάτιόν του· σεῖς εἰδῶ;

— Μάλιστα, εἰγώ, άπεκρίθη εὐγενῶς ο κ. Δυπόν.

— Ένόμιζα, ότι σῶς εἰδωσαν τ'ά παπούτσι, υπέλαθεν ο σπουδαστής. Ο προϊστάμενός σας δεν ένηουσιάζθητε καθόλου, όταν τοῦ διηγήθηκα την ιστορίαν εκείνη τῶν λουστρινιῶν...

— Μπᾶ, ἔκαμεν ο κ. Δυπόν, θά τοῦ κακοφάνηκε πού δεν τ'ά εἰσέφα άρκετά· ἄλλά δεν πειράζει, ἄλλη φορά...

— Ναι, τώρα πιά! άπεκρίθη ο σπου-

δαστής. Δεν θά σῶς ξαναδοθῇ ευκαιρία! Η συνομιλία εἰσαμύνησεν εἰδῶ. Άλλ' άργότερα, όταν ο Τζούλης ήθέλησε νά εἰσέλθῃ διὰ νά κάμῃ μέ τὸν Λουλού τὸν καθημερινόν των περίπατον, δύο από τῆς βωδᾶς ἐκείνης υπηρετρίας εἰσάθησαν πρό τῆς θύρας, νεύουσai ότι δεν τῷ έπατρέπετο ἡ εἰσοδος.

Ο Λουλού, μὴ θέλων νά έπωφεληθῇ αὐτῆς τῆς εὐνοίας άφού την ήρνούντο εις τὸν συντροφόν του, έπέμενε νά μείνῃ μέ τὸν Τζούλην· ἄλλά καὶ αὐτὸς έπέμενε πολύ καὶ ήνάγκασε τὸν φίλον του νά εἰσέλθῃ κατὰ τὸ συνήθε.

Οὕτως ο σπουδαστής εἰμινε πολλάς ώρας εις την ύψηλὴν ταράτσαν, ρευθάζων μόνος. Φαίνεται, ότι έμελετοῦσε κάποιον σχέδιον...

Τὸ βράδυ, όταν επέστρεψεν ο Λουλού, τὸν εὔρε νά λύνῃ τ'ά δέματα τῶν βιβλίων καὶ τῶν εἰρημερίδων, πού εἰγίμίζαν τὸ σαλόνι των.

Εἰσέφαινε μέ προσοχήν τοῦς σπάγους αὐτῶν τῶν δερμάτων καὶ τοῦς εἰδνε μαζί. Εἶχε κατορθώσῃ οὕτω νά κάμῃ ἕνα χονδρὸ κουδύρι, τὸ όποιον εἰσφυσεν εις ἕνα ράρι τῆς βιβλιοθήκης, όπισω από ἕνα σωρὸν βιβλίων.

Επειτα τ'ά εἰσκατοποίησεν ὅλα καὶ όταν, την ὥραν τοῦ γεύματος, ήλθαν αἱ υπηρέτριαι, δεν παρετήρησαν καμμίαν άνωμαλίαν.

Πρέπει νά φύγωμε!

Άμα εὔρεθόσαν μόνον εις τὸ δωμάτιόν των, κλειδωμένον καλὰ υπό τοῦ Μαρκησίου, ο όποιος κάθε βράδυ τὸ ἔκαμεν αὐτὸ μόνος του, ο Λουλού ήρώτησε τὸν Τζούλην πῶς έπέρασε την ήμέραν του.

Ο σπουδαστής, άφού εἰδίστασεν όλίγον, άπεφάσισε νά θυμολογήσῃ.

Εκάλησε πλησίον τοῦ συντροφόν του, εις ἕνα κάθισμα μακρὰν από τοῦς τοίχους, καὶ τοῦ εἰψύρτισεν εις τὸ αὐτί:

— Φίλε μου Λουλού, πρέπει νά φύγωμε από δω, γιατί ο άέρας τοῦ Κασμπά άρχισε νά γίνεται πολύ άθυγιεινός!...

— Νά φύγωμε!; άνέκραξεν έκπληκτος ο υἱός τοῦ έκκατομυριοῦχου· ἄλλα πῶς;

— Σούτ, μὴ φωνάζῃς τόσο δυνατὰ καὶ άκουσέ με χωρίς νά μέ διακόψῃς. Σήμε-

ρα εἶνε ἡ εἰκοστὴ δευτέρα ήμέρα τῆς αἰχμαλωσίας μας καὶ άκόμη καμμίαν εἰδησιν από τὸν πατέρα σου. Τ'ά πράγματα λοιπόν δεν πηγαίνουν τόσο καλά, όσον ένομίζαμε στην αρχή. Για νά μὴ στείλῃ άκόμη τ'ά λεπτὰ ο κ. Ρισανέλ, θά πῇ ότι, για ἕνα ἡ ἄλλο λόγο, δεν κατώρθωσε νά εὔρῃ. Η δεν εἶνε εἰλεύθερος οὔτε αὐτός, ἡ τοῦ έκλεψαν τ'ά λεπτὰ εἰς τὸ δρόμο... ποίος ξέρει! Τελοςπάντων, εἰδῶ κατὶ τρέχει!...

— Άχ, φθάνει νά μὴν έπαθε τίποτα, εἶπε καταλυπημένος ο Λουλού· καὶ ἡ μαμὰ ἡ καίμενη...

— Αὐτὸ πρέπει τώρα νά μάθουμε, υπέλαθεν ο Τζούλης, καὶ τὸ γρηγορώτερο. Γιατί αν περιμένουμε νά επιστρέψῃ ο κ. Δίκ, μπορεί νά πάθουμε πολύ άσχημα πράγματα. Πρέπει λοιπόν νά έπωφεληθούμε τῆς άπουσίας τοῦ κακούργου καὶ νά τὸ σκάσουμε.

— Μά πῶς; πῶς; ήρώτησεν ο Λουλού. Βλέπεις ότι αὐτὸ εἶνε άδύνατο... Μᾶς επιτηροῦν καλά... Τὸ Κασμπά εἶνε τριγυρισμένο από πελώρια τείχη· καὶ δεν κάμουμε βῆμα χωρίς νά τὸ ξέρουν.

— Ναι, ναι, υπέλαθεν ο Τζούλης, τ'ά βλέπω ὅλ' αὐτά, τ'ά ξέρω. Έν τούτοις ἔχω τὸ σχέδιό μου καί, αν μέ βοηθήσῃς, μπορεί νά επιτύχῃ.

— Άλήθεια; βρήκες κανένα τρόπο; ήρώτησεν ο Λουλού μέ χαράν. "Ω, εἰσαι τόσο εἰσπνός!... Πές μου μόνον τί πρέπει νά κάμω για νά σέ βοηθίσω. Σοῦ υπόσχομαι ότι θά προσπαθίσω όσο μπορῶ. Καὶ θά μέ ἰδῇς! "Όταν πρέπει, δεν εἰμαι κ' εἰγώ λιγώτερο ικανός.

Τὰ σχέδια τοῦ Τζούλη.

Ο υἱός τοῦ άρχι-



«Ο Λουλού επέστρεψε, κρατῶν ἕνα στεφάνι από βαρέλι»

μαγείρου ένηγκαλίσθη κ' εἰρήσεν άδελφικῶς τὸν μικρόν του φίλον, λέγων:

— Μπράβο, Λουλού, εἰσαι καλὸ παιδί. Λοιπόν, εἰμεις οἱ δύο, θά μπορούσαμε ἴσως νά γλυτώσουμε από τ'ά νύχια αὐτοῦ τοῦ κακούργου. Τὸ σχέδιό μου εἶνε λιγάνι παρόλογο, ἄλλα δεν υπάρχει κ' ἄλλο, για νά διαλέξουμε. Μπορεῖ τώρα νά σπάσουμε τ'ά κόκκαλά μας, ἄλλα πάντα προτιμώτερο θά εἶνε, παρ'ά νά μᾶς σφάξῃ

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 197)

Βιαστικά, ἡ λειψανοθήκη εἰσποθετήθη εἰς τὸ κιβώτιο τοῦ αὐτοκινήτου καὶ ο Έρβελιν υπεχρεώθη νά καθίσῃ εἰς τὴν μέση τοῦ Πλόκ καὶ τοῦ Ροπάλου.

Τότε ο Πλόκ εἰφώναξε:

— Άμαξᾶ, εμπρός!

Τὸ αὐτοκίνητο εἰσέκλινθη σιγά-σιγά, μέ μεγάλην προσοχή, ως πού εἰφασε από τὸ στενὸ εἰς τὸ μεγάλο δρόμο. Εκεί πιά εἰβάλε όλη του την ταχύτητα. Τ'ά δυνατὰ του φανέρια, σάν δύο φλογερά μάτια θηρίου, λές κ' εἰφάδιζαν τ'ά δένδρα τοῦ δρόμου, πού εἰφρυγαν, δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ, σάν παραζαλισμένα.

8. — Η Λειψανοθήκη (Συνέχεια)

Τὸ αὐτοκίνητον, όπου ο Έρβελιν, δεμένος καὶ φειωμένος, έκάλητο άνάμεσα Πλόκ καὶ Ροπάλου, έτρεχε μέ ἱλιγγιώδη ταχύτητα εἰς τὴν εἰσπή τῆς εἰς χῆς. Ο αἰχμάλωτος, πού δεν μπορούσε νά κινή τ'ά



«Ο Έρβελιν, δεμένος καὶ φειωμένος, έκάλητο άνάμεσα Πλόκ καὶ Ροπάλου.» (Σελ. 207).

μέλη του για νάντιστέκεται, έτραντάζετο σάν δέμα σέ κάθε τίναγμα τοῦ άμαξιού. Καὶ ο Πλόκ, εἰρωνικῶς, τὸν καθυσχάλε.

— Μὴ φοβάσαι τίποτα, τοῦ εἰεγε· ο Λαῖλαφ εἶνε πρώτης τάξεως σωφρ καὶ ξέρει καλά τὴ δουλειά του. Θά ήμουν άπαρηγόρητος αν επάθαινες κανένα κακὸ τώρα πού σ' ἔχω εἰς τ'ά χέρια μου. Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ δεν θά μου ξεφύγῃς. Θέλω νά καὶ μὴ, θά εἰσαι ἡ ασφάλεια, ἡ σωτηρία, τὸ σωτήριον τοῦ φίλου σου Πλόκ. Τὸ όνειρό μου ήτον άνέκαθεν νά συλλάβω ἕνα άστυνομικό, για νά τὸν ἔχω ὡς όμηρο. Τί καλὰ νά μου τύχῃς εἰς! Αὐτὸ αὔριο, Έρβελιν, θά εἰσαι θαμμένος ζωντανός· μὴ φοβάσαι όμως, γιατί κ' εἰσαι θά ζῇς. Θά γίνῃς ο φύλακας τοῦ λημερίου μας. Κ' επειδὴ εἰμαι καλὸς βασίληγας, θά πληροφορήσω τὸν προϊστάμενό σου, αν ὅχι για τὸ μέρος όπου θά εἰσαι, τοῦλάχιστον για τὴ δουλειά πού θά κάμῃς εκεί. Αν καμμίαν μέρα μᾶς επερίκυκλωνῃ ἡ Άστυνομία σ' εκείνο τὸ φρού-

ριο, εἰλπίζω ότι, ξεφύγωντας, ότι εἰσαι μέσα καὶ σύ, θά εἰδίσταξῃς πολύ νά τὸ ανατινάξῃς μέ δυναμίτη ἡ νά τοῦ βάλῃς φωτιά. Αὐτὴ εἶνε, Έρβελιν, ἡ εμπιστευτικὴ θέσις πού σοῦ κάνει την τιμὴ νά σοῦ δώσῃ ἡ συμμορία Πλόκ.

Ο άστυνομικός, φειωμένος, δεν ήμπορούσε ν' άπαντήσῃ, ἄλλα καὶ ο Πλόκ δεν εἰήτησε τὴ γνώμη του.

Τότε, από μιᾶς ὥρας τρελλήν άμαξοφορίαν, τὸ Ρόπαλο εἰσέκλινθη καὶ εἰεσε στὸν δρόμο. Ερροχάλιζε μάλιστα στὴ γωνιά του σάν καλὸν βαποριοῦ.

— Κάνουμε καὶ μεῖς τὸ ἴδιο: επρότεινεν ο Πλόκ στὸν Έρβελιν μέ την ἴδιαν εἰρωνείαν. Μοῦ φαίνεται ότι, τὸ καλλίτερο για την ὥρ, εἶνε νά κοιμηθούμε. Ελπίζω νά μὴ περιμένῃς δά την βοήθεια τοῦ προκοιμμένου συντρόφου σου Δυβάλ, πού σ' ἔγκατέλειψεν εἰς άνάνδρω.

Ο Έρβελιν περιωρίσθη νά σηκώσῃ τοῦς ὤμους του. Μὲ τὸ κίνημα αὐτὸ ἡθελε βέβαια νά πῇ: «Ναι, δυστυχῶς!» Έκτός αν έννοοῦσε: «Έννοια σου καὶ ο Δυβάλ εἶνε πῶς γενναίος καὶ πῶς εἰσπνός από σένα!»

Άλλά τώρα πού ο Πλόκ ήτο νικητής, όλίγον εἰσκατίετο για τὴ γνώμη τοῦ Έρβελιν. Ετυλίχθη μέ μιᾶ προβαία, όμοια μέ εκείνη πού εἰσκέπαζε τὸ Ρόπαλο, καὶ μετὰ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, ἔκαμεν σεκάυτο στὰ ροχαλητὰ τοῦ συντρόφου του.

Ο Έρβελιν, έννοεῖται, δεν εἶχε καμμίαν ὀρεξί νά κοιμηθῇ. Επειτα καὶ τ'ά σχοινιά πού τοῦ εἰσριγγαν, τόσο δυνατὰ, χέρια καὶ πόδια, τοῦ επροξένουσαν ζωηρὸ πόνο, έκτός πού

τὸν επρόδιδαν νά κινήθῃ. Τὸ επῆρε απόφασιν νά υπομείνῃ μέ γενναϊότητα. Έν τοσούτω έτρεψε από τὸ χόρδο, γιατί ἡ νύκτα ήτο παγερά κί· αὐτὸς δεν ήτο τυλιγμένος μέ προβαίες σάν τοῦς συνταξείδιώτας του. Τότε άρχισε νά συλλογιέτο: την άλλόκοτη θέσι του.

Εάν μπορούσε κανένας νά ἰδῇ, ότι εἰφαινετο από τὸ πρόσωπο τοῦ Έρβελιν, καθὼς έτρεχε τὸ αὐτοκίνητο εκείνο, δηλαδή τ'ά μάτια του καὶ τὸ μέτωπό του, δεν θά ήξευρε νά πῇ, αν ἡ έκφρασις τῶν ματιῶν τοῦ αἰχμαλώτου καὶ ἡ ζαροματιές πού εἰφάσσαν τὸ μέτωπό του, εἰφάνωναν στενοχώρια ἡ άνησυχία. Τιν εἰστενοχωρούσε μόνον ἡ παρούσα του θέσις, ἡ τὸν επρόδιδεν ἡ αὖριον; "Οχι, κανένας δεν θά μπορούσε ν' άποφανθῇ.

Ισως ο δυνατός καὶ γενναίος αὐτός άνθρωπος δεν εἰσσυλλογιέτο ἄλλο, παρ'ά πῶς νά μὴ φαίνεται εἰς τοῦς νικητὰς του σάν βρεγμένη γάτα, πῶς νά μὴ τοῦς κάμῃ την έντύπωσιν δειλοῦ καὶ φοβισμένου.

(Επεται συνέχεια)

(Επεται συνέχεια) ΓΡ. ΕΞΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΙΑ ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΗΣ ΔΩΡΑΣ *

Ἄφ' ἐσπέρας ποῦ ἐπέστρεψεν ὁ μπαμπᾶς τῆς ἀπὸ τὴν πόλιν, τῆς ἀνήγγειλεν ὅτι τὸ πρῶτ' ὅλα ἐξ ὅθι ὁ ἐξαδ. λφός τῆς ὁ Νίκος μὲ τὴν βάρκα, νὰ τὴν πάρῃ νὰ περάσῃ μίαν μέραν μὲ τὰ ἐξαδέλφια τῆς στὸ μοναστήρι τῆς ἁγίας Παρασκευῆς. Καὶ ἡ Δώρα δὲν εἶχεν ὕπνον. Ἄκουε καὶ τὸν ἐλάχι- στο κρότο ἀπ' ἐξω καὶ ὁ ψιθυρὸς τῶν πεύκων ἀδίκῃ τὴν ἐνανούριζε. Τόσο ἐλαφράειοι μὲν, ποῦ σὲ κάθε κτύπο τοῦ ρολοιοῦ ξυπνοῦσε καὶ νάτῃν στὰς ἐξ ἑτοιμῆς, μὲ τὰ ναυτικά τῆς νὰ τρέχῃ τὸν χαλικοστρωμένο δρόμο τῆς ἐπαυλειῶς των. Εἶδεν ἀπὸ μακριὰ τὴν βαρκουλά τοῦ ἐξαδέλφου τῆς, στὸ λεπτὸ βρέθηκε στὴν ἐξέδρα τοῦ τοιφλικιοῦ καὶ τὴν βλέπετε τί χαρούμενη ποῦ κατεβαίνει στὴ βάρκα.

Τὸ μοναστήρι εἶνε στὴν ἄλλῃ ἀκρῇ τοῦ λιμανιοῦ καὶ ἡ Δώρα χαίρει ποῦ θὰ κἀνῃ ἓνα ὠραῖον θαλάσσιον περι- πατον. Τῆς ἀρέσει τόσο πολὺ ἡ θάλασσα! Μία ἐλα- φρὰ πρωϊνὴ αὔρα φυσᾷ καὶ ρυτιδώνει ἐλαφρὰ τὴ θά- λασσα καὶ ἡ μικροῦλα σκύ- βει μὲ χαρὰ καὶ βουτᾷ τὰ χέρια τῆς στὸ νερό, ἐν ᾧ τὰ ξανθὰ μαλλιά τῆς, ποῦ τὰ χρυσίζουν αἱ πρωταὶ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, ἀνεμίζουν στὸ ἐλα- φρὸ ἀεράκι. Παραπέρα ἓνα κοπάδι ἀγριόπαππες κολυμ- βούν. Ἡ Δώρα ποῦ θέλει νὰ παίξῃ, τὰς ραντίζει μὲ νερὰ κι' αὐτὰς εὐδοσιμένες πετοῦν μακριὰ, μὰ πάλι ἐρχοῦνται καὶ τριγυρίζουν τὴ βάρκα σὰν νὰ θέλουν νὰ παί- ξουν κι' αὐτὰς. Καὶ ἡ Δώρα γελά εὐτυχισμένη.

Ἐπὶ τέλους φθάνουν στὴν ἁγία Παρασκευή. Ἡ Δώρα περδᾷ τὴν ἄμμο καὶ ἀμέσως τὴν περικυκλώνουν τὰ ἐξα- δέλφια τῆς, ὁ Θεοδωράκης καὶ ἡ Ἐλενίτσα, δίδυμα λίγο μεγαλύτερά τῆς, ὁ Κώστας τῆς ἡλικίας τῆς, ζωηρὸ ροδοκόκκινο ἀγο- ρακι, καὶ ἡ μικροῦλα Μαριάννα τὸ χαϊδε- μένο των. Ὁ Νίκος εἶνε ὁ μεγάλος υἱὸς τῆς θείας Μαρίας. Ἄφ' οὗ ἔδωκε τὴ βάρκα τοῦ ὁ Νίκος, πῆραν ὅλοι μαζὶ τὸν ἀνη- φορικὸ δρόμο. Τὸ ἐξοχικὸ των σπιτάκι εἶνε ἀντικρὺ στὸ μοναστήρι, κτισμένο στὸ λόφο ἐπάνω ποῦ εἶνε στὸ μέσον τοῦ μικροῦ νησιοῦ τῆς ἁγίας Παρασκευῆς. Ἄρα ἐφθασαν, ἐπῆραν τὸ γάλα των καὶ βγήκαν στὸν κήπο νὰ παίξουν ὡς νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Ἐκεῖ λίγο ἔλειψε νὰ μα- λώσουν. Ὁ Κώστας ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ

κρατηθῇ ἀκίνητος οὕτε δευτερόλεπτο, ᾗθελε νὰ παίξουν κρυφτό, οἱ ἄλλοι ᾗθελαν σφαί- ραν καὶ ἔτσι δὲν συμφωνοῦσαν.

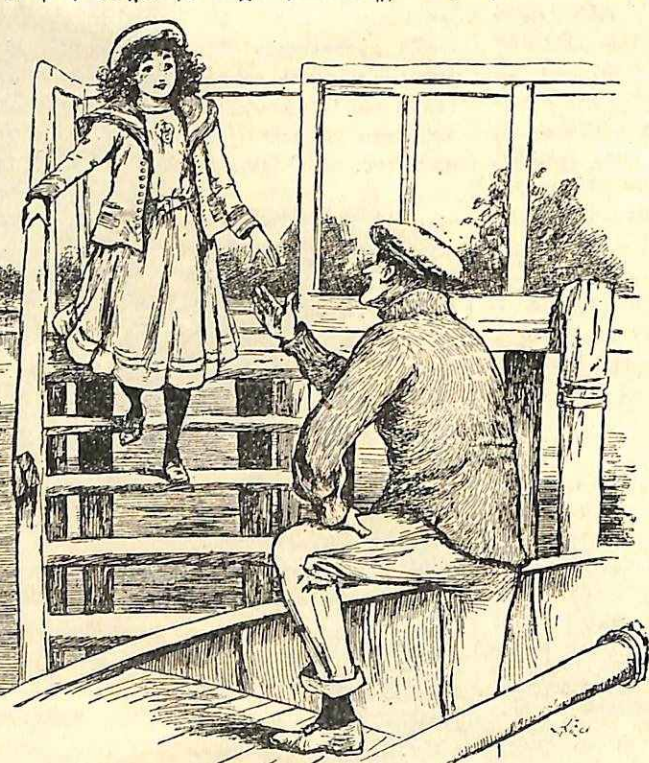
— Δὲν πᾶμε νὰ πάρουμε τὴ γνώμη τοῦ Νίκου; προτείνει ἡ Ἐλενίτσα καὶ ὅλοι μαζὶ ἔτρεξαν στὸν Νίκο νὰ τὸν βω- τήσουν.

— Μὰ τί θέλουν οἱ μεγάλοι; ἐρωτᾷ ὁ Νίκος.

— Σφαῖρα, σφαῖρα, λέγουν ὅλοι ἐκτός τοῦ Κώστα.

— Καὶ μὲν Κωστήν ἐμεινες μόνος μὲ τὸν κρυφτό σου, δὲν ξεφύγεις πῶς οἱ πολ- λοὶ νικούν; λέγει ὁ Νίκος, καὶ ὁ Κώστας ἀναγκάστηκε νὰ παραδεχθῇ τὴν σφαῖρα.

Διάλεξαν ἓνα ἀνοικτὸ ἀδενδρὸ μέρος ποῦ γειτόνευε μὲ τοὺς σταύλους τοῦ μονα- στηριοῦ, καὶ ἄρχισαν τὸ παιγνίδι. Ἐξάρνα, ἐν ᾧ ἡ ζωηροτῆς εἶχε γενικευθῇ, κάλει



«Τὴ βλέπετε τί χαρούμενη ποῦ κατεβαίνει...» (Σελ. 208, στ. α')

μὴ ὁ Κώστας μὲ τὸ νευρικὸ του χέρι καὶ τὸ τόπι περνᾷ τοὺς σταύλους καὶ πέφτει στὴν αὐλὴ τοῦ μοναστηριοῦ. Τὰ παιδιὰ θυμώνουν, ἡ Μαριάννα κλαίει καὶ ὁ Κώ- στας θέλοντας καὶ μὴ, πηγαίνει νὰ πάρῃ τὸ τόπι τῆς. Σὲ λίγο γύρισε μὲ τὸ τόπι στὰ χέρια.

— Δὲν λένε ποῦ κόνταψα νὰ τὰς φάω! λέγει γελώντας πονηρὰ ἔπεσε στὴν ῥάχι τοῦ ἡγουμένου καὶ σοῦ εἶχε ἓνα θυμὸ!

Δὲν πρόβλεψαν νὰ ξαναρχίσουν τὸ παι- γνίδι, γιὰ τὸς φώναξε ἡ Γιαννοῦλα γιὰ τὸ τραπέζι. Ἐφαγαν μὲ πολλὴν ὀρεξί καὶ σὲ λίγο ἦσαν στὸ πῶδι. Λογάριαζαν ν' ἀνεβούν στὸ βράχο τῆς ἁγίας Παρασκευῆς, μὰ ὁ Νίκος ποῦ θὰ τοὺς συνώδεε προ- φασίσθηκε τὸν ἥλιο καὶ πῆγε νὰ κοιμηθῇ. Πῆραν κι' αὐτοὶ τὰ παιγνίδια των κι' ἐφυ-

γαν στὸ κιδόκι γιὰ νὰ μὴν ἐνοχλήσουν τὸν ὕπνο τῶν μεγάλων. Καὶ σὰν ἐγύρε πᾶ ὁ ἥλιος ἦλθε καὶ τοὺς πῆρε ὁ Νίκος γιὰ τὴν ἀνάβασι. Ἐβάναν ἓνα μεγάλο γύρο πίσω ἀπ' τὸ μοναστήρι γιὰ νὰ φθάσουν στὸ δρο- μάκι ποῦ ἀνέβαινε, καὶ ἄρχισαν νὰ σκαρ- φαλώνουν στὸ βράχο. Μὲ πολὺν κόπο καὶ μερικὰ πεσίματα, ἐφθασαν στὴν κορυφή.

Ὁ βράχος ἔχει ὕψος πενήντα μέτρων καὶ στέκεται ἀκριβῶς στὴν κορυφὴ τοῦ λό- φου. Σ' ἓνα μεγάλο κοίλωμά του, στὴ βᾶσι, εἶνε κτισμένη ἡ ἐκκλησίᾳ τῆς ἁγίας Πα- ρασκευῆς εἶνε λοιπὸν σκεπασμένη ἀπ' τὸ βράχο. Ἀπὸ 'κεῖ ἐπάνω ἡ θεὰ εἶνε ὠραιότατη, ὁ λιμὴν φαίνεται σὰν μεγάλη λεκάνη ἐστὶ ποῦ εἶνε τριγυρισμένος μὲ τὰ βουνά, καὶ ἀπ' ἐξω φαίνονται τὰ νησιά τοῦ Αἰγαίου γαλανὰ ἀπ' τὴν ἀπόστασι.

— Ἐκεῖ κάτω στὴ δύσι, πίσω ἀπ' τὰ νησιά, εἶνε ἡ γαλανὴ μας πα- τριδα, λέγει ὁ Νίκος καὶ τὰ παιδιὰ μὲ δακρυσμένα μάτια στρέφουν ἐκεῖ ποῦ τοὺς δει- χνει ὁ ἀδελφός των.

Μὰ ἄρχισε πᾶ νὰ βρα- θυλῇ καὶ ἦσαν καιρὸς νὰ καταβούν, γιὰτὶ ἔπρεπε νὰ φύγῃ ἡ Δώρα. Στάθηκαν νὰ ξεκουρασθοῦν λίγο στὸ σπιτί, καὶ ἡ Δώρα, ἀφ' οὗ ἀπεγαι- ρέτησε τὸν θεῖο καὶ τὴν θεὰ καὶ ἐφίλησε τὰ ἐξαδέλφια τῆς, μπῆκε στὴ βάρκα μὲ τὸ Νίκο καὶ γύρισε στὴν ἐπαυλι.

Καθὼς ἦσαν κουρασμένη, μὲλις ἐφθασε ἐκοιμήθηκε, καὶ στὸν ὕπνο τῆς ἔδωκε τὰ ὠραῖα παιγνίδια καὶ τὴν ὠραίαν θέαν τοῦ βράχου τῆς ἁγίας Παρασκευῆς.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΦΑΒΑΣ

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΩΝ

Εἰς τὴν ἰταλικὴν Αὐλὴν συνέθετο πρό τινος καιροῦ τὸ ἐ- ξῆς: Ἐδέχετο ἡ Βασίλισσα Μή- τηρ. Αἱ αἰθουσαὶ τῆς ἦσαν γεμάται ἀπὸ ἐπί- σημα πρόσωπα, κυρίους καὶ κυρίας. Ἐξάρνα, τὸ κορδόνι ἐνὸς θαυμασίου περιδεραιοῦ ποῦ ἐ- φορούσεν ἡ Βασίλισσα, κόπτεται καὶ τὰ πολὺ- τιμα μαργαριτάρια του σκορπίζονται εἰς τὸ χαλί. Ἀμέσως ὅλοι καὶ ὅλαι ὤρμησαν νὰ τὰ κυνηγήσουν καὶ νὰ τὰ μαζεύσουν. Ἡ Βα- σίλισσα προσεπάθησε νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ, παρακαλοῦσα νὰ μὴν ἐνοχλοῦνται διὰ τὸ- σον μικρὸν πρῆγμα... Ἀλλὰ εἰς μάτην! τὸ κυνήγι ἐξηκολούθησε καὶ εἰς δύο λεπτά τῆς ὥρας ὅλα τὰ μαργαριτάρια εἶχον μα- ζευθῇ. Τότε ἡ Βασίλισσα, μὲ τὸ θελκτι- κωτέρων της μειδίαμα, παρεκάλει κυρίους καὶ κυρίας νὰ κρατήσουν τὰ μαργαριτάρια ποῦ ἐμάζευσαν, εἰς ἀνάμνησιν. Οὕτω καθέ- νας ἔφυγε μ' ἓν ἢ δύο μαργαριτάρια ἀπὸ τὸ περιδέραιον τῆς Βασίλισσης!

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΕΠΤΑΝΗΣΟΣ

Ἀγαπητοί μου,



Ἀ ηκούσατε βέβαια — ὅσοι δὲν ἦσθε ἐκεῖ—διὰ τὰς με- γαλοπρεπεῖς ἐορ- τὰς, μὲ τὰς ὁποίας ἡ Ἐπτάνησος ἐπα- νηρύρισε, τὴν παρ- ελθοῦσαν ἐβδομά- δα, τὴν Πεντηκον- ταετηρίδα τῆς Ἐ- νωσιῶς τῆς μὲ τὴν Ἑλλάδα. Τούτο, καθὼς γνωρίζετε, συνέβη τὴν 21 Μα- ρίου 1864. Ἡ Ἐ- πτάνησος τότε ἦτο ἀγγλική. Ἀπετέλει δη- λαδὴ ἓνα χωριστὸν Ἴνιον Κράτος, ἀνε- ξάρτητον, τὸ ὁποῖον ἐπροστάτευεν ἡ Ἀγ- γλία κι' ἐκυβερνοῦσε δι' ἐνὸς Ἀγγλοῦ Ἀρ- μιστοῦ. Πρωτεύουσα ἦτο ἡ Κέρκυρα. Ἐκεῖ ἤδρευεν ὁ Ἀρμοστής, ἐκεῖ συνήρ- γητο ἡ Βουλὴ. Καὶ οἱ Ἐπτανήσιοι τότε ἦσαν ἀληθινὰ εὐτυχεῖς. Εἶχαν εὐνομίαν, εὐημερίαν, ἐλευθερίαν, προστασίαν ἰσχυ- ράν· ἐπαρουσίαζοντο, ἂν ᾗθελον, εἰς τὸν κόσμον ὡς ὑπῆκοι Ἀγγλοῖ. Ἀλλὰ δὲν τὸ ᾗθελαν, ὅχι! Ἐπροτιμοῦσαν νὰ εἶνε Ἑλληνες καὶ μόνον Ἑλληνες. Δι' αὐτὸ

ἐγαλοῦσαν τὸν κόσμον νὰ ἐνωθοῦν μὲ τὴν μὲλις ἀπελευθερωθεῖσαν Ἑλλάδα. Ἐνα πανίσχυρον ἐνωτικὸν κόμμα εἶχε σχημα- τισθῇ, τὸ λεγόμενον Ριζοσπαστικόν. Εἰς αὐτὸ ἀνήκον οἱ μεγαλύτεροι πολιτικοὶ ἀν- δρες τῶν Ἐπτὰ Νήσων, ἀγωνιζόμενοι διὰ τὴν ἰδέαν μ' ἓνα σθένος μοναδικόν.

Ἡ Ἀγγλία, ἡ ὁποία, ἐννοεῖται, ᾗθελε νὰ κρατῇ τὴν Ἐπτάνησον, τοὺς κατεδί- ωκε, τοὺς ἐφυλάκιζε, τοὺς ἐξώριζεν εἰς τ' Ἀντικύθηρα, τοὺς ἐδήμειε τὰς περι- ουσίας των. Ἐκεῖνοι τίποτε! Ἐξακολου-θοῦσαν τὸν ἀγῶνα σφοδρότερον. Ὅλοεν ἐγίνοντο περισσότεροι καὶ θαρραλέωτεροι. Ἐως οὗτο ἡ Ἀγγλία ἐκάρθη ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴν των καὶ ἤρχισε νὰ γίνετα συμ- βιβαστική. Ἐδέχετο τὰς εὐχὰς καὶ τὰ ψηφίσματα ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως, τὰ ὁποῖα πρὶν δὲν ᾗθελαν οὔτε νάκούσῃ, καὶ ἀπέ- στελλεν ἀντιπροσώπους τῆς διὰ νὰ ἐξετά- σουν τὸ φρόνημα τοῦ λαοῦ. Εἶχε πεισθῇ τελοσπάντων, ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ γίνουιν Ἀγγλοὶ οἱ φανατικοὶ αὐτοὶ Ἑλληνες. Καὶ ἀπορμήν ἐζητοῦσε διὰ νὰπαλλαχθῇ εὐσχημῶς ἀπὸ τοὺς δυσνήσιους καὶ ἀνυπο- τάντους αὐτοὺς ὑπῆκοους...

Καὶ ἡ εὐκαιρία παρουσιάσθη. Ὁ Ὁθων τότε εἶχεν ἐκδιωχθῇ καὶ ἡ Ἑλλάς εὐρί- σκετο πολὺν καιρὸν χωρὶς Βασιλέα. Κανεὶς Εὐρωπαῖος πρίγκιψ δὲν ἐδέχετο τὸ ἀκαν- θῶδες στέμμα. Τὸ ἐδέχθη τέλος ὁ Γεώρ- γιος τῆς Δανίας. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μεγαλώσῃ ὀλίγον τὸ μικρὸν Βασίλειον, νὰ προστεθοῦν εἰς αὐτὸ καὶ αἱ

νησοὶ τοῦ Ἴονιου. Οὕτως ἡ Ἀγγλία παρε- χώρησεν οἰκειοθελῶς, χάριν ἐθῶν τοῦ Γεωργίου, ἀλλὰ πράγματι· χάριν τῶν Ρι- ζοσπαστῶν, τὴν Ἐπτάνησον εἰς τὴν Ἑλ- λάδα. Καὶ τὴν 21 Μαΐου τοῦ 1864, εἰς ὅλα τὰ ἰόνια φρούρια, κατεδιδάσθη ἡ ἀγγλικὴ σημαία καὶ ἀνυψώθη θριαμβευτικὴ ἡ κυανόλευκος. Τί μεγάλη, τί ἀλησμό- νητος ἡμέρα διὰ τοὺς Ἐπτανήσιους! Καὶ τοῦ εὐτυχοῦς αὐτοῦ γεγονότος τὴν πεντη- κοστήν ἐπέτειον ἐόρτασαν προχθὲς μὲ δικαίαν χαρὰν καὶ ἐθνικὴν ὑπερηφάνειαν.

Ἡ ἱστορία τῆς Ἐπτανήσου, ἀγαπητοί μου, μὴς παρέχει ἐν ἀπὸ τὰ ὠραίατα δι- δάγματα πατριωτισμοῦ. Οἱ Ἐπτανήσιοι εἶνε οἱ μόνοι Ἑλληνες, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐτουρκοκρατήθησαν ποτὲ καὶ δὲν ᾗθαν-θησαν τὸν ζυγὸν μιᾶς ἀφρορῆτου δουλείας. Πρῶτα ὑπὸ τοὺς Βενετοὺς καὶ κατόπιν ὑπὸ τοὺς Ἀγγλοὺς, ἐξοῦσαν ἐλεύθεροι κι' ἐπολιτίζοντο ἥσυχαι καὶ ἀσφαλεῖς. Ὅλα τὰ εἶχαν· ἓνα μόνον τοὺς ἔλειπεν· ἡ Ἑλ- λάς. Καὶ χάριν τῆς Ἑλλάδος, χάριν τῆς ἐθνικῆς ιδέας, ἀπηνήθησαν ὅλας τὰς εὐτυ- χίας καὶ ἡγωνίσθησαν νὰ ἐνωθοῦν. Μολο- νότι εἶχαν νὰ κάμουν μ' Εὐρωπαίους καὶ ὁ πειρασμὸς ἦτο μέγας νὰ ἐξευρωπαϊσθῶν, ἐν τούτοις, προσηλωμένοι φανατικῶς εἰς τὰ πάτρια, διετήρησαν καὶ γλώσσαν, καὶ ὀρησκείαν, καὶ ἐθνισμόν. Ἐμειναν πάντοτε Ἑλληνες καὶ δὲν ἡσύχασαν, παρ' ἄφου ἐ- πραγματοποιήθη ἡ ἐθνικὴ των ἀποκατάστα-σις. Μέγα παράδειγμα τὸ τῶν Ἐπτανησίων!

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Τὰ πρῶτα σκάφανδρα



πάνω εἰς ἓνα μακρὸν σωλήνα, ὁ ὁποῖος, ὡς βλέπετε, κρατεῖται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης ἀπὸ μίαν φούσταν, διὰ νὰ παίρῃ αἶρα ὁ δύτης.

Ἐννοεῖται, ὅτι ὑπὸ τοιούτους ὅρους, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μείνῃ πολλὴν ὥραν εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης.

Τὸ πρῶτον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α') Μαγικὴ εἰκὼν



— Διάβολε! μὲ τέτοια βρογχὴ καὶ νὰ χάσω τὴν ὀμπρέλλα μου! Ποῦ νὰ τὴν ἐξέ- χασα ἄρ' γε!

β') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀγρόμητο Εὐχωνόμῳ Q*1 - v*vr* - v*vr*

Νάναγκωσθῇ τὸ φωνηεντόλιπον τοῦτο.

Ἀήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημά- των τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ὑπὸ ἐνὸς μόνον δικαλέπτου γραμματοσήμου.

γ') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φουξίας

		ΓΑ		
	Ι	ΝΙ	ΦΑ	
ΛΗ	ΚΗ	Ο	ΜΑ	ΝΠ
	ΚΥ	ΤΗΣ	ΔΗ	
		ΩΝ		

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐ- ται ὥστε νὰποτελεσθοῦν πέντε ἐκ τῶν ἐρεταινῶν μονολέξων ψευδωνύμων τῆς «Διαπλάσεως».

Λύσεις τοῦ 24ου φύλλου

α') Τὰ γυαλιά του σχηματίζονται ἀπὸ τὴν μύτην του καὶ ἀπὸ ἐν ἀνθός τῆς πλη- σίων ἀνοδοδόμης. — β') Νεῖλος, Τάμεσις, Ἀγίδης, Βέλγας, Εὐρώτας, Ἐβρος, Γλισ- σός. Καὶ διὰ τῶν ἀρχικῶν, καταλλήλως μετατιθεμένων: BENETIA.

(*) Τὸ θραυθενθὲν διήγημα τοῦ 140ου Δια- γωνισμοῦ. Ἰδε τ' ἀποτελέσματα εἰς τὴν σε- λίδα 211.



Ιδε τὸν Ὁ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
τοῦ Κεφ. Β

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Γύριζα ἀπὸ τὸ σχολεῖον, καὶ σκεπτό-
μην πῶς ἦτο δυνατόν νὰ λυθῇ μία ἐξί-
σωσις. Τὴν στριφογύριζα μέσ' στὸ μυα-
λό μου, μὰ πάντοτε ἐβρισκα α=α καὶ
βέβαια αὐτὸ δὲν εἶναι λύσις. «Ἀχ, νὰ
ἦμουν πεταλούδα, ἐσκέφθην, νὰ μὴ ἔχω
οὐστήματα καὶ ἐξισώσεις.

Ἐκείνην τὴν στιγμήν ἤκουσα κάποιον
νὰ μὲ φωνάζει καὶ εἶδα μίαν φίλην τῆς
μαμάς ποὺ γύριζε ἀπὸ τὸν Βασιλικὸν κή-
πον, μὲ τὰ δύο κοριτσάκια της. Τὸ με-
γαλειότερον, ὡς ὁ ἐτῶν, ἦ ἐλπίσασε,
ἤρχισε νὰ μοῦ ὁμιλῇ, καὶ χωρὶς νὰ γίνω
πεταλούδα, ἐφυγαν ἐντελῶς ἀπὸ τὸ μυα-
λό μου τὰ οὐστήματα καὶ αἱ ἐξισώσεις.

«Τί ἔχεις μέσ' στὸ καλάθκι σου;» ρώ-
τησα.

—Μιά πεταλούδα ποὺ ἔπιασα στὸν κή-
πο. Εἶνε, ξεύρεις, ζωντανή. Ἀμα φθάσω
οπίτι, θὰ τὴν βρέξω μὲ σπέρτο, καὶ ἔπει-
τα θὰ τὴν βάλω ἔς ἕνα βιβλίο νά....»

Ἐγὼ ἀνατρίχισα: «Μὰ αὐτὸ ποὺ κά-
νεις εἶνε πολὺ σκληρὸ. Δὲν τὴν λυπάσαι;

—Μπᾶ, δὲν καταλαβαίνει, ἂν καταλά-
βαινε, θὰ φώναζε.

Ἐκείνη τὴν στιγμήν μιά μεγάλη πλου-
μιστὴ πεταλούδα πέρασε σὰν ἐπιτήδης,
μπρὸς ἀπὸ τὸ μυτάκι της, καὶ ἡ μικρά
μου φιλενάδα ἔτρεψε νὰ τὴν πιάσῃ. «Ἐκύ-
ταζε τὸ κυνὴν καὶ ἔκαμνα ἀπὸ μέσα μου
εὐχὴς διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς πεταλούδας.

Ἡ πεταλούδα πετοῦσε ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ
κεῖ καὶ ἡ μικρά τὴν ἀκολουθοῦσε, μὰ
φορὰ μάλιστα τὴν σκέπασε μὲ τὸ χερά-
κι της. Μὰ ἡ πεταλούδα ξέφυγε, καὶ πέ-
ταξε ψηλά—ψηλά. Τὴν κῦτταξα μὲ ἀνα-
κούφησι ποὺ ξέφυγε τὸν μαρτυρικὸν θά-
νατον.

Τὸ κοριτσάκι μ' ἐλπίσασε καὶ μοῦ
εἶπε. «Τί δυστυχὴς ποὺ εἶμαι, μοῦφυγε.»
Τὰ ματάκια της ἦσαν δακρυσμένα καὶ
κῦτταξε μὲ ζήλεια τὴν εὐτυχισμένην πε-
ταλούδα ποὺ ἔφυγε.

Πάντα λοιπὸν ἔς αὐτὸν τὸν κόσμον, ἡ
εὐτυχία τοῦ ἐνὸς θ' εἶνε λύπη τοῦ ἄλλου;

Βαλκανικὴ Συμμαχία

ΤΟ ΕΥΣΕΒΕΣ ΨΕΥΔΟΣ

Ὁ τυφλὸς παπποῦς καὶ ὁ μικρὸς του
ἑγγονος ἔμειναν μόνοι ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁ
γέρον δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐργασθῇ· ὁ
μικρὸς δὲν ἠδύνατο ἀκόμη. Ἐπλανώοντο
μαζὶ εἰς τοὺς δρόμους, κτυπώντας τὰς
θύρας καὶ ἐπαιτοῦντες. Μίαν ἡμέραν,
ἐκάθισαν, κουρασμένοι, εἰς τὴν γωνίαν
τῆς ὁδοῦ. «Πεινῶ, λέγει ὁ τυφλός· τρώ-
με;» —«Ναί, παπποῦ.»

Καὶ τὸ παιδίον ἀνέστυρεν ἐκ τοῦ σάκκου
τοῦ πᾶν ὅ,τι ὑπῆρχε—ἀλλοῖμονον! ἐν
μόνον μικρὸν τεμάχιον ἄρτου. Ἀλλὰ καὶ
αὐτὸ εἶχε μεγάλην πείναν· ἐν τούτοις, ἔ-
θεσε τὸ τεμάχιον ὀλόκληρον εἰς τὴν χεῖ-
ρα τοῦ γέροντος. «Πῆρες τὸ μεριδίον
σου; ἐρωτᾷ ὁ τυφλός. —Μάλιστα, παπποῦ·
αὐτὸ εἶνε τὸ δικό σας». Καὶ ὁ γέρον ἐ-

φαγε, χωρὶς νὰ ὑποπτευθῇ τὸ εὐσεβὲς
ψεῦδος.

Ἡ ὁδὸς ἦτο ἔρημος· οὐδεὶς εἶδε τὴν
θυοῖαν τοῦ μικροῦ. Ἀλλὰ ἐντὸς τῆς καρ-
δίας του, μία φωνή, μία πολὺ γλυκεῖα
φωνή, τοῦ ἔλεγε: «Ἐσο εὐχαριστημέ-
νος, διότι ἔκαμες καλὴν πράξιν».

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Αἰολεὺς

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Ὅταν ὁ ναύτης, ποῦ ἔρχεται

Ἀπ' ἀκρογίλια ξένα,

Ἄλ' τὸ χωριὸν τοῦ ἀπὸ μακριὰ,

Βαρβάκια ἀραγμένα

Ποῦ ἔρει ἀπὸ παῖδι,

Μὲ δάκρυα, μὲ συγκίνησι

Στέκεται καὶ θαρραί

Λές, καὶ τὰ σπῆια τοῦ χωριοῦ

Ἀρχίζει νὰ μετράη

Καὶ θέλει ὅλο νὰ δῇ...

Ἡ ὥρα τοῦ φαίνεται μακριὰ·

Χαρούμενος γυρνάει,

Φέρνει στὸ νοῦ τὴν ξενιτιά

Κ' ἡ σκέψις του πετάει

Στ' ἀγαπητὸ χωριό.

Καὶ τὴν καρδιά ἀπ' τὰ βλέμματα

Τοῦ παίρνει τὸ λιμάνι

Ποῦ μεγαλύνει ἀργά, ἀργά,

Ὅσο τὸ πλοῖο φθάνει,

Τὸ πλοῖο τὸ γοργό.

Πότε θὰ πέσουν τὰ πανιά,

Ν' ἀράξῃ τὸ καράβι;..

Μετράει ὁ ναύτης τὰ λεπτὰ

Κ' ἕνα τοιγάρο ἀνάδει

Μὲ λαμπερὴ ματιά·

Ὅχι! ἀρμενίζει ἡ σκέψις του·

Σὲ λίγο θὰ φιλήσῃ

Τὴ μάνα, τὴ γυναῖκα του,

Τὴν κόρη ποῦ ἔχει ἀφήσει

Καὶ πῆς στὴν ξενιτιά...

Σὲ λίγο ἀπὸ τοὺς φίλους του,

Θάναι τριγυρισμένος.

Κ' αἰσθάνεται τὴν ὥρα αὐτὴ

Νὰ εἶναι εὐτυχισμένος·

Ξεχνάει τὰ φοβερά

Ταξείδια, τῆς ἀγρύπνιας του

Στὴν τρικυμία, ἀτὴ δίνη...

Ὁ Γυρισμός εἶνε ἡ χαρὰ

Ποῦ ἡ ξενιτιά μᾶς δίνει,—

Ἡ μόνη τῆς χαρὰ!..

Κῦμα

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΣΤΗΝ ΑΓΙΑ ΣΟΦΙΑ

Εἶχαν ἔλθῃ εἰς τὴν Πόλιν κατὰ ἐξαδέλφους
μου ἀπὸ τὴν Ρουμανία καὶ ἐπιθυμοῦσαν
πολὺ νὰ ἐπισκεφθοῦν καὶ τὴν Ἀγίαν
Σοφίαν.

Ξεκινήσαμε λοιπὸν ἕνα ἀπόγευμα καὶ

μετὰ μίᾳ ὥρας πορείαν, ἤμεθα ἐκεῖ.
Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ δρόμου, ἡ-
μεθα ὅλο χαρὰ, γιατί καθὼς λέγαμε τὸ
ἅγιο ὄνομα, ἐνομιζαμε ὅτι ἡ ἐκκλησία
εἰν' ἀκόμῃ δική μας· ἀλλ' ἄμα φθάσαμε
ἐκεῖ καὶ εἶδαμε τὸ μισοφέγγαρον στὴν
κορυφὴ τῆς, τότε ἐνόησαμε τὴν σκληρὰ
πραγματικότητα.

Δὲν εἶχαμε κάμει σχεδὸν τὸ πρῶτο
βήμα πρὸς τὸν αὐλόγυρο, καὶ ἕνα ρίγος
διέδραμε τὸ σῶμα μας καὶ μιά συγκίνη-
σις ἀκατανόητος μᾶς ἐκυρίευσεν...

Ἀποῦ περάσαμε τὸν αὐλόγυρο, φθά-
σαμε στὴν πρώτη θύρα τοῦ ναοῦ, καὶ
κατόπιν σὲ μίαν ἄλλη, ὅπου μᾶς ἔδωκαν
νὰ βάλλουμε κατὰ παντοφύλες, γιὰ νὰ μὴν
βεβηλώσουμε τὴν καθαριότητα τοῦ ναοῦ
μὲ τὰ σκονισμένα μπότινια μας!

Ἐνας χότζας μᾶς ἐξηγοῦσε τὴν ἱστο-
ρίαν καὶ σημασίαν καθενὸς ἀπ' ὅσα ἐβλέ-
παμε ἐκεῖ. Ἐμεῖς ὁμῶς, ἀντὶ νὰ προσέ-
χουμε ἔς ἐκεῖνα ποὺ μᾶς ἔλεγε, ὁ νοῦς
μας πετοῦσε σὲ παληῆς ἐρεῖς ἱστορίες,
καὶ μᾶς ἤρχετο νὰ φωνάζουμε: «Εἶνε
δική μας!» Ἀλλὰ ποῦ...

Τέλος φύγαμε μὲ τὰ μάτια πλημμυρι-
σμένα δάκρυα, καὶ τὴν καρδιά γεμάτη
ἀπὸ ἐλπίδες....

Ἑλληνικὴ Νίκη

ΣΥΓΚΡΙΣΕΙΣ

—Κύτταξε 'κεῖ τί εὐμορφα ἄνθη, νο-
μίζει κανεὶς πῶς εἶνε ζωγραφιές.

—Γιὰ δὲς ἐκεῖνα τὰ κεντητὰ γαρύφαλα
τί ὠραία ποῦ εἶναι! Καὶ μέλισσα ἀκόμη
μποροῦσε νὰ γελασθῇ καὶ νὰ τὰ νομίσῃ
πραγματικά.

Διὰ νὰ ἐξημνήσῃ κανεὶς τὴν φύ-
σιν τὴν παραβάλλει πρὸς τὴν τέχνην.
Καὶ ἐπαινῶν τὴν τέχνην, τὴν συγκρίνει
πρὸς τὴν φύσιν. Δὲν εἶνε ἀλήθεια περι-
εργον αὐτό;

Ἑλληνικὴ Αἴγλη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Γεωγραφίας, ὁ διδά-
σκαλος ἐξηγεῖ ἕνα γεωγραφικὸν Χάρτην:—
Βλέπετε; λέγει εἰς τοὺς μαθητάς· αὐτὰ ἔδω
τὰ σκοτεινὰ μέρη εἶνε τὰ ὄρη, ἐδῶ αἱ λίμναι,
τὰ μικρὰ σημεῖα αἱ πόλεις...

Καὶ ὁ Κουρινοκεφαλᾶς, βλέπων τὰς γραμ-
μὰς ποὺ παριστάνουν τὸ πλάτος καὶ τὸ μήκος·
—Καὶ αὐτὰ εἶνε τὰ τηλεγραφικὰ σύρματα,
δάσκαλε;

*Εστᾶλη ὑπὸ τῆς Παινηγιάσεως τῶν Δολλαρίων

—Γιῶργο, τί ὥρα εἶνε;
—Τρεῖς, σοῦς ἴσα μιά φορὰ.
—Μὰ δὲν ἄκουσα.
—Πῶς; ἔχω τρεῖς ὥρες ποῦ σοῦ τὸ φω-
νάζω.

*Εστᾶλη ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου Στόλου

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 149^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

[Ἴδε Διάπλασιν τοῦ 1913, σελ. 352]

Τὰ πρῶτα χειρόγραφα τοῦ Διαγωνισμοῦ
τούτου ἐχάθησαν, ὡς γνωρίζετε, εἰς τὸ γρα-
φεῖόν μου, καὶ παρεκάλεσα τοὺς διαγωνισθέν-
τας νὰ μοῦ στείλουν νέα ἀντίγραφα τῶν
διηγημάτων των. Ὅλοι δὲν ἠμύρεσαν νὰ τὸ
κάμουν. Ὅπωςδὲ ποτε μοῦ ἔστειλαν ἀρκετοί.
Καὶ ἰδοὺ τέλος τ' ἀποτελέσματα τοῦ περι-
πετιώδους μας Διαγωνισμοῦ.

Ὡς ἐνθυμίσθη, εἶχα δώσει μίαν εἰκόνα καὶ
ἐξήτουν ἐπὶ τῇ βράσει αὐτῆς ἐν διήγημα. Ἡ
εἰκὼν ἦτο φαεινὰ, γελαστή. Παρίστανε γα-
ληνιαίαν θάλασσαν καὶ ἕνα χαρωπὸν κορι-
τσάκι, ἐτοιμαζόμενον νὰ πηδήσῃ εἰς μίαν βαρ-
κοῦσαν. Μοῦ φαίνεται, ὅτι καθεὶ ἄλλο θὰ
ἐπαίρει με αὐτὴν τὴν εἰκόνα παρὰ ἕνα διή-
γημα μελαγχολικόν, λυπηρὸν, σὰν αὐτὰ ποῦ
ἐνεπνεύσθησαν παραδόξως μερικοί, μὲ τρικυ-
μίας, μὲ ναυάγια, μὲ θανάτους, μὲ αγωνίας,
μὲ χιλία δυὸ φρικτὰ καὶ ἀπαίσιμα πράγματα.
Αὐτὸς τοῦ εἶδους τὰ διηγήματα, τὰ ταίρια-
στα ὁλωσθαι, ἐπῆγαν εἰς τὸν πᾶτον, μαζὶ
μὲ τοὺς ἡρώεις των. Κι' ἂν δύο-τρία ἐπέ-
πλευσαν κάπως, εἶνε διὰ τὸ ὕψος των, διὰ
τὸ προσεκτικὸν γράψιμόν των.

Ἀπὸ τὰ ἄλλα, ποῦ ταιριάζουν περισσότε-
ρον με τὴν εἰκόνα, τὰ καλλίτερα εἶναι: τοῦ
Ἀνδρέα Σ. Λιβραδῆ, τοῦ Τέλλου Ἀγρα, τῆς
Ὁμηρίδος, τῆς Ἑλληνικῆς Αἴγλης, τοῦ
Ἀγγέλου Κασσιόνη καὶ μερικῶν ἄλλων. Κά-
ποιον ἀπὸ αὐτὰ θὰ ἐδράβευα, ἂν δὲν ἦτο τὸ
διήγημα τῆς Βασιλίσσης τῆς Φάβας, τὸ ὁ-
ποῖον μοῦ φαίνεται ἀνώτερον ἀπ' ὅλα. Εἶνε
τὸ ἀπλούστερον, τὸ ἀφελέστερον καὶ τὸ συμ-
φωνότερον με τὴν εἰκόνα. Ἐγεί τὴν ἰδίαν
«ψυχικὴν διαθεσιν» ποῦ ἐκφράζει αὐτῇ. Χω-
ρὶς περιττὰ φορτώματα, περιγράφει μίαν τερ-
πνὴν ἐκδρομὴν. Ὡς σύνθεσις ὑστερεῖ ἄλλων,
ποῦ εἶνε κάπως πολυπλοκώτερα. Εἶνε ὁμῶς
ὅ,τι χρειάζεται. Καὶ συμμέτρον καὶ ἱσορρο-
πημένον. Καὶ δὲν ἔχει καθόλου «λάθη». Πράγμα σπάνιον! Τὸ δημοσιεύω σήμερον,
χωρὶς νὰ τοῦ διορθώσω τίποτε, χωρὶς νὰ τοῦ
ἀλλάξω οὔτε ἕνα κόμμα.

Ἀλλ' εἰς τὸ ἐρχόμενον φύλλον θὰ δημο-
σιεύσω καὶ τὸ διήγημα τοῦ Ἀνδρέα Λιβραδῆ.
Αὐτὸ εἶνε πολὺ ἀξιοπεριεργον. Ἄν καὶ γραμ-
μένον εἰς μίαν γλῶσσαν, τὴν ὅποιαν δὲν
ἐπιδεκμᾶται διὰ διηγήματα, ἔχει ὁμῶς μίαν
πρωτότυπον καὶ εὐφυᾶ οἰκονομίαν. Εἶνε καὶ
ἰδιόρρυθμον, ἀσυνηθιστον. Θὰ τὸ ἰδῇτε.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βασιλίσσα τῆς
Φάβας [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀνδρέας Σ.
Λιβραδῆς [18Ε].—Τέλλος Ἀγρα [15Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ὁμηρίδος [12Ε].
—Ἑλληνικὴ Αἴγλη [10Ε].—Ἀγγελος Κασ-
σιόνης [8Ε].

Α'. ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [5Ε] εἰς ἕκαστον):
Βαλκανικὴ Συμμαχία.—Ἑλληνικὸν Ἰδεώ-
δες.—Φάων.—Στρατηγὰς τῶν Ἑλλήνων.

Β'. ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον):
Σοκολατένιος Δεκανεὺς.—Μουμουλνίνα.—
Χ. Ε. Ἀγγελομάτης.—Εμμανουὴλ Γ. Μαν-
σῶλας.—Νιόβη.

Γ'. ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [2Ε] εἰς ἕκαστον):
Δοξασιμένος Ρήνος.—Νητωτοπούλα.—Τα-
λαιπωρημένο Δωδεκάνηρον.—Μέλλων Ἐφευ-
ρέτης.—Πουπουλνίκα.—Ἡρώς τοῦ 1913.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [1Ε] εἰς ἕκα-
στον): Γεώργ. Σ. Κουτσουλνής.—Ἐμμ. Μ.
Φλωράκης.—Στενὰ τῆς Κρέσσας.—Τορπιλλο-

βόλον 11.—Φλογέρα τοῦ Βοσκού.—Μυστικὴ
Φωνή.—Γεώργιος Φ. Ἀζελός.—Κωνσ. Α.
Πανλόπουλος.—Καλλιόπη Κ. Μούγια.—Ἀη-
δὼν τῆς Ἀνοίξεως.—Γλυκεῖα Ἀρμονία.—Ἡ
ρωϊκὴ Πάργα.—Μικρὸς Πυρπολητής.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 28ην Μαΐου 1914.

ΣΥΓΧΑΙΡΩ τοὺς βραβευθέντας εἰς τὸν Δια-
γωνισμὸν Διηγήματος καὶ περιμένω τὴν φω-
τογραφίαν τῆς Βασιλίσσης τῆς Φάβας, διὰ νὰ
τὴν δημοσιεύσω.

Ἀναγγέλλω μετὰ χαρᾶς, ὅτι εἰς τὴν Συμ-
μῆτιν ἰδρύθη ὁ Μικρὸς Σὺλλογος τῶν συνδρο-
μητῶν τῆς Διαπλάσεως, τὸν ὅποιον ὀνειρο-
πόλησεν ὁ Ναύαρχος Μιαούλης. Ὀνομάσθη
«Ἰωνία» καὶ τὸ Συμβούλιόν του ἀποτελεῖσθαι

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

Εἰς τοὺς ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ».



ΜΑΡΙΑ Ι. ΚΟΡΠΗ

Πρόεδρος τοῦ Σὺλλογου Κρήτην Ἡρακλεῖω
Βραβευθεῖσα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον
Δοξασιμένος Ρήνος
εἰς τὸν 139 Διαγωνισμὸν τῶν Ἀσσεων
(Ἴδε Διάπλασιν 1914, σελ. 163)

ὡς ἐξῆς: Πρόεδρος ὁ Ναύαρχος Μιαούλης·
Ταμίς ἡ Εὐέλπιδος Νεότης· Γραμματεὺς τὸ
Ναυτάκι τῆς Λέσβου καὶ Σύμβουλοι ἡ Ἰὰς
Αἴρα, ἡ Νύμφη τῆς Ἰωνίας, ὁ Εὐδῶρ, Σακ-
κηλίδης καὶ ὁ Χάρος. Τὰ μέλη πληθύνουν
ἐν ἀργυροῦν γρόσι τὸν πῆνα. Ἐλπίζω, ὅτι οἱ
ἐν Συμμῆτι φίλοι μου θὰ ὑποστηρίξουν αὐτὸν
τὸν Σὺλλογον, ὁ ὁποῖος ἔχει πολλὰ νὰ κάμῃ
εἰς ἕνα τόσο μέγαλον ὁμογενὴ πληθυσμόν, καὶ
πρὸ πάντων ξεσπάθωμα, ὑπὲρ τῆς Διαπλάσεως
καὶ τῶν ἐκεῖ Ἑλληνοπαίδων.

Ἀνακίς, καὶ ἐμεῖς ἔδω εἶχαμε τελευταίως
ἡμέρας βροχεράς, θυελλώδεις καὶ «γχορίζε»
ὅπως τῆς λές. Φαντάζομαι λοιπὸν τί Μᾶν
ἐπεράσατε ἐκεῖ-πέρα. Ὅχι, ἡ Νέλλε δὲν εἶνε
Γερμανός, ἀλλὰ Ἑλλήν τῆς Κων/πόλεως,
σπουδαῖον εἰς τὴν Βιέννην. Ἀπὸ ὑπερβο-
λικῆν φιλοκατερίαν ἐσπένσε ν' ἀπαντήσῃ «τοὺς
Ἑλλήνας» εἰς τὰ Μ. Μυστικά, μὴ προσέξας
εἰς τὴν ἐρώτησιν, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ξένου
ἔθνους. Τὸ κομματάκι ποῦ μοῦ ἔστειλες, μοῦ
ἤρесе καὶ τὸ ἐνέκρινα. Ὡς, καθεὶ ἄλλο παρὰ
γιὰ γέλια!...

Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ νέον ξεσπάθωμα, Νι-
κητὰ. Ἀληθινὸς νικητὴς λοιπὸν!—Ναί, ἐν-
πειδὴ ἡ συνθήκη γραφομένη γλῶσσα εἶνε ἀ-
κατάστατος καὶ νέας, καθαρευούσης καὶ
δημοτικῆς, ἡ ἀναλογία τοῦ ὁποῖου, κατὰ τὴν
περίστασιν, ἐπαίρεται εἰς τὴν καλαισθησίαν
τοῦ γράφοντος, εἰμποροῦμεν νὰ εἰπώμεν ὅτι
καθένας γράφει μὲ κανόνες ἰδικούς του. Σοῦ
λέγω λοιπὸν, ὅτι τὸ ἰδικόν σου κῶμα—ἡ
χόος, ὅπως θέλεις—ε

Δὲν δημοσιεύω, *Μικρασιῶτα*, παρὰ μόνον ἀπὸ τὰς συλλογὰς ποῦ μοῦ στέλλουν ὅταν προκηρῶσω Διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Σήμερον π. γ. ἐτελείωσα τὰς Συλλογὰς τοῦ προηγουμένου Διαγωνισμοῦ καὶ ἀπὸ τοῦ προσεχέος φύλλου θ' ἀρχίσω νὰ παίρνω ἀπὸ τὰς Συλλογὰς τοῦ νέου.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Βαλκανικὴ Συμμαχία*, *Διάρρητος Κνανόλευκος*, *Ναυαρχος Μισοῦλης*, *Ἡρώς τοῦ 1913*, *Τέλλος Ἄγρας*, *Γλυκὶ Ὀνειρο*, *Εὐέλπις Νεότης*, καὶ *Κῦμα τοῦ Ἰονίου*.

Δι' ὅσους μ' ἐρωτοῦν, καὶ ἰδίως διὰ τὴν *Μπαρουτοκαπνισμένην Γαλανόλευκον* ποῦ ἐκφράζει τόσην χαρὰν, πληροφορῶ ὅτι τὸ νέον ἔργον τοῦ κ. Ξενοπούλου (Φαίδωνος) ἐπιγράφεται «Ἀκτίνες Ν» καὶ θὰ δοθῇ εἰς τὸ Θέατρον Κυβέλλης τὴν μεθαύριον Δευτέραν. Οἱ μεγαλύτεροι ἀπὸ τοὺς φίλους μου, ὅσοι πηγαίνουν εἰς τὸ θέατρον, εἰμποροῦν νὰ τὸ ἰδοῦν.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Ζωηρῶς» τοῦ *Διδυμαίου* — «Χωρισμός» τῆς *Πριγκιπίσσης τῶν Δολλαρίων* — «Ἄνευ τίτλου τῆς *Εὐέλπιδος Νεότητος*» — «Ἡ ψυχὴ οὐ μὴ κλωστή» καὶ «Πατρίς» τῆς *Μπουμπουλίνης* — «Χαιρετισμός» τοῦ *Ρεύματος τοῦ Βοσπόρου* — Ποιήματα καὶ «Γκέρλες» τοῦ *Τέλλου Ἄγρας* — «Φέφαια» τοῦ *Φάωρος* — «Καλοκαίρι» τῆς *Μπαρουτοκαπνισμένης Γαλανόλευκας* — Διάφορα τοῦ *Ἀφροισμένου Πελάγους* — «Μετὰ τὰς παύσεις» τοῦ *Ἡρώος τοῦ 1913* — Ἀνέκδοτα, Παιδ. Πνεύματα, Παίγνια καὶ ἄλλα μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ἀνάμνησις» (ἄτερον) — «Ἡ μήτηρ» (κοινόν) — «Ἡ φύσις» (ἰκατάλληλον) — «Σκέψεις» (δὲν ἐπιτρέπεται χωρὶς ψευδώνυμον).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: *Νοσταλγία*, κ. (Χ. Δ.) *Ἐγὼ εἰμ' ἐγὼ*, κ. (Ο. Κ.) *Μὴ μοῦ ἄπτον*, κ. (Π. Κ.) *Λέων τῶν Θερμοπυλῶν*, α. *Ὁρφατὴν Καρδιά*, α. (Δ. Ο.) *Γλυκὶ Παρελθόν*, α. *Λυκομήδης ὁ Σκύριος*, α. (Γ. Μ.) *Δεκαπενταετὴς Πλοίαρχος*, α. (Ι. Μ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: — τὸ *Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι* (0) μὲ *Πριγκίπισσαν τῶν Δολλαρίων*, *Τέλλον Ἄγρας*, *Κρητικοπούλαν* — ἡ *Ἐρημίτις* (0) μὲ *Γαλαρὴν*, *Ψαροπούλαν*, *Μαραμένο Φοῦλι* — ὁ *Ναυαρχος Μισοῦλης* (0) μὲ *Εὐέλπιν Νεότητα*, *Δύραμιν τῆς Θελήσεως*, *Μεγάλην Καρδίαν*, *Ὀμηριάδα*, *Κερκυραϊκὴν Αὔραν*, *11 Νοεμβρίου*, *Καινόργιες Ἀφρὲς* — ὁ *Λέων τῶν Θερμοπυλῶν*, (0) μὲ *Νικηφόρον Στόλον*, *Θηλυτὴν Ναυτοπούλαν*, *Ξανθὴν Νεράϊδα*, *Θηλυτὸν Διάβολον*, *Βαλκνικὴν Συμμαχίαν*, *Ταλαιπωρημένο Δωδεκάνησον* — ἡ *Ὁρφατὴν Καρδιά* (0) μὲ *Ἀθανάσιον Λιάκον*, *Πόθον τῆς Ρόδου*, *Ματωμένην Δόξαν*, *Τέλλον Ἄγρας*, *Νέλκε*, *Ὀνειροπόλον Καρδίαν* — *Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος* (0) μὲ *Πόθον τῆς Ρόδου*, *Ταλαιπωρημένο Δωδεκάνησον*, *Ὁραίαν Ρόδον* — τὸ *Γλυκὶ Παρελθόν* (0) μὲ *Προσφιλὴ Ἀνάμνησιν*, *Δορεαδί*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: *Δοξασμένον Σπερχεῖον* (ἔλαβεν κ' εὐχαριστῶν εἰς συλλογὴν γραμματοσήμερον δὲν καταγίνονται, οὔτε εἰς ἀνταλλαγὴν ποῦ καὶροῦς διὰ τέτοια ὀνόματα συνδρομητῶν κατ' ἀρχὴν πρὸς οὐδὲνα στέλλω) *Καινόργιες Ἀφρὲς* (καθὲν νὰς, βλέπει, μὲ τὴν ἰδέαν του ἐλπίζω νὰ μὴ

μὲ ξεγᾶσθαι εἰς τὴν ἐξοχὴν) *Δαφροστεφὴ Στρατηλάτην* (ἔστειλα) *Γεώργιον Σ. Σπ.* (ἔλαβεν, εὐχαριστῶν ἡ ἐπιστολὴ σου μοῦ ἤρесе πολὺ) *Ἐλ. Τζαβ.* (ἔστειλα, ὠρεῖν) *Κερασσοβίτην* (ἔστειλα καὶ τὸ 11ον) *Ψαροπούλαν* (ἔστειλα καλὴν ἐπιτυχίαν) *Τελέουλλαν* (ἔστειλα 23ον) *Βυζαντινὸν Ἀεῖον* (ἐγκάρδια συλλυπητήρια) *Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι* (σ' ἀγαπῶ σὺν πέρσῃ καὶ καλλιτέρᾳ ἀλλά, ἀλλά... ἐννοεῖς!) *Ἐρημίτιδα* (ὄχι, οὔτε εἶνε, οὔτε ἔχει) *Ἀφροισμένο Πελάγος* (ἔστειλα εὐχαριστῶν) *Κῦμα τοῦ Θερμαϊκοῦ* (θερμοτάτας εὐχαριστίας διὰ τὸ νέον καὶ γενναῖον ξεσπάθωμα) *Γιγαντομάχον Ἕλληνα* (ἐλήφθην) *Ἀποτελέσματα θὰ τὰ ἰδῇς πολὺ γρήγορα*) *Τροπαιοῦχον Ἑλλάδα* (ἔλαβεν) *Ναυτάκι τοῦ Ἀβέρωφ* (ἔχει, ἀλλ' ἔτυχε νὰ ὑπογράψῃ μὲ τὸ νομὰ του) *αὐτὸ δὲν θὰ ξεναγίῃ*) *Κάστρον Κалаμῶν* (ἔχει καλῶς) *Ἐγὼ εἰμ' ἐγὼ* (τὰ εἶπα καὶ περιμένουν) *Μὴ μου ἄπτον* (ἐπίσης) *Ρεύμα τοῦ Βοσπόρου* (νὰ σοῦ ζήσουν!) *Ποιήματα τοῦ Βυζαντινοῦ* (ἐλήφθην) *μὰ αὐτὰ τὰ ἐξήγησα πολλὰκις*) *Κερκυραϊκὴν Αὔραν* (ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὸ πρόγραμμά τῆς «Ραχλὴ» ὠραιοτάτῃ ἡ ἐπιστολὴ σου) *Λέοντα τῶν Θερμοπυλῶν* (κί παραγγέλλει σου ἐτελεσθῇσαν) *Νοσταλγίαν* (ἔλαβεν, εὐχαριστῶν) *Πριγκίπισσαν τῶν Δολλαρίων* (ἔλαβεν, εὐχαριστῶν) *Χανονμάκι* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἀμνηστικὸν δελτάριον) *Διδυμαῖον*, *Μπουμπουλίναν*, *Ματωμένην Δόξαν*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβεν μετὰ τὴν 28ην Μαΐου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

144ος Διαγωνισμὸς Δύσεων Ἀπριλίου-Ἰουλίου.

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 28ης Ἰουλίου). ἄλλα καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ).

262. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτον μοῦ κοσμεῖ τὰ ζῶα μερικῶς·
Τὸ δεύτερόν μοῦ ἄνθρωπος τοῦ Μαρτίου·
Τὸ σύνολόν μοῦ εὐχρησμός, γλυκὺς καρπός,
Κρεμάμενος ἀπὸ λεπτοῦ κλωνίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δόξης

263. Μεταγραμματισμός

Ἐξῆσα πιά τὰ χρόνια μου,
Στόν τάφο πλησιάζω·
Μὰ μὴ ἰδέα μοῦρξεται:
Τὸ Ρῶ πετῶ, μακρὰ μου
Καὶ Ἀμβδα εὐθὺς ἀπαζῶ...
Καὶ ἀντὶ στόν τάφο νὰ χωθῶ,
Τυράννου στέμμα βάζω.

Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Τσαμποπούλου

264. Ἀναγραμματισμός

Τὰ στοιχεῖα ποταμοῦ,
Φίλε λῦτα, ἀνατρέπω·
Κ' ἕνα ζῶο τοῦ σπιντοῦ
Μὲ ἀπορία τότε βλέπω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους

265. Ταῦ

+ + + + + = Θηβαῖος βασιλοπαις
* * + * * = Πόλις τῆς Αὐστρίας
* * + * * = Ζῶον κερασφόρον
* * + * * = Ἀρχαία πόλις
* * + * * = Χώρα τῆς Ἀσίας
Ἢ κάθετος εἰς τῶν μηνῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Ἑλληνόπουλο τοῦ Αἵμου

266. Ἀντεστραμμένη Πυραμὶς

* * * + * * * = Λυρικὸς ποιητής.
* * + * * = Γίγας παρομιώδης
* * + * * = Ἀπώστολος.
* * + * * = Ἀριθμητικόν.
+ + * * * = Ἢ κάθετος πόλις τῆς Ἑλλάδος;
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωϊκῆς Σάμου

267. Ἐπιγραφή

Η Ν Σ Σ Α Λ
Ε Ι Δ Α Τ Ι
Π Κ Υ Ι Σ Ε
Ι Α Σ Δ Α Λ
Μ Ο Κ Ο Λ Ε

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰστοῦ Ἀράχνης

268—272. Μαγικὸν Γράμμα

Ἦ ἀνταλλαγὴ ἐνός γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

θῆρα, ροῦς, λύρα, γαρί, μῦλος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τεκκυρίας

273. Διπλὴ Ἀκροστοιχίς.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ἔνδοξον πρωτεύουσιν, τὰ δὲ τρίτα γράμματα στρατηγῶν τῶν Ἀχαιῶν.

1, Ὀμηρικὸς ἥρωας. 2, Ὁρα τοῦ ἔτους. 3, Προφήτης, 4, Ἄνεμος. 5, Γεωργικὸν ἔργον. 6, Ἀργοναυτής.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλλησποντοφύλακος

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΔ' — 67]

Ξανθὴ Νεράϊδα, τὸ μαζὶ εἶνε συνώνυμο μὲ τὸ καθαρευουσιάνικο κυανοῦν.

Ναυαρχος Μισοῦλης.

[ΙΔ' — 68]

Τραταμ — Τιπτή, τί γίνεσαι; Διὰ τὴν δὲν μοῦ γράφεις; Περιμένω ἐπιστολὴν σου προσεχῶς. — **Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι.**

[ΙΔ' — 69]

Ἀνταλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ πάντας διὰ μέσου «Διαπλάσεως». — **Ὁρφατὴν Καρδιά.**

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 23ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 201.)

ΑΘΗΝΩΝ: Νικηφόρος Στόλος, Ἀλ. Θ. Νικολάου, Γ. Β. Πετρακάκης, Ι. Κατσώνης, Κυματίτσουα Κνανόλευκος, Χ. Α. Εὐαγγελίδης, Θεοδώρα Καραβέλλου, Μιλτ. Ζαγκλιάδης, Ἐνας χωρὶς ἀπογραφῆς.

ΑΤΤΑΛΑΝΤΗΣ: Ἡρώς τῆς Τζουμαγιάς, Ἀγγελικὴ Κων. Μανωλίδου.

ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Κωνστ. Γ. Σταυρόπουλος.

ΑΡΓΟΥΣ: Θ. Α. Παναγιωτόπουλος, Ἀθ. Α. Μαργαλάς.

ΙΘΑΚΗΣ: Κωνστ. Α. Μαρούδας.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Δοῦς - ντὲ Μπουγιών, Ἡρ. Γεωργουλῆς.

ΚΑΙΡΟΥ: Δαφροστεφὴ Στρατηλάτης.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Δημ. Διον. Φωτόπουλος.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Εὐρυδίκη Σ. Γαζή.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Σωτηρὴ Νυξ.

ΚΥΔΩΝΙΩΝ: Δοξασμένον Σπερχεῖος. Β. Α. Μοραβιτῆς, Δημ. Ιω. Γιαννάκης, Ροδόσση Λυγὴ, Αἰολεύς, Μικρασιῶτης.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Νικ. Γεωργακόπουλος, Χρυσὺλα Γεωργοπούλου.

ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ: Ἑλληνικὴ Ἡμιολία.

ΛΑΡΝΑΚΟΣ: Χρ. Κτωρίδης, Τροπαιοῦχος Ἑλλὰς.

ΠΑΔΑΙΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Μπάτη τοῦ Σαρωνικοῦ.

ΠΑΤΡΩΝ: Γιαν. Δ. Ἀλεξόπουλος, Ντιντῆς, Γ. Φαρμακίδης, Πατριὸν Ναυτοπούλου, Μεγάλη Ἑλλάς Σπ. Γ. Σιλαβίνος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἀντ. Γ. Βαρελλάς.

ΠΥΡΓΟΥ: Χ. Κυριακόπουλος.

ΥΔΡΑΣ: Δημ. Ν. Γιαννουλίδης, Εὐγενία Π. Ζουρντοῦ, Ἀννα Π. Ζουρντοῦ. Ἑλένη Δεβελέκου, Ἀνδρ. Δ. Ζουρντοῦ.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὁδὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐπέθεσαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐκλήρωσαν ἐπὶ ἑξῆς δύο: **ΡΕΓΕΡΙΟΣ ΒΑΣ ΠΕΤΡΑΚΑΚΗΣ** ἐν Ἀθήναις καὶ **ΣΠΥΡΙΔΩΝ Γ. ΣΚΛΑΒΟΥΝΟΣ** ἐν Πάτραις οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν ἀπὸ τῆς Ἰουνίου διὰ τρεῖς μῆνας.